

Ὁ ἔχων ἀνοικτὸν πράσινον χρῶμα ἔνθ' ἄν.: Ὁ οὐρανὸς πῆρε ἓνα... ἀνοιχτοπράσινο φῶς Ἰδραγούμ. ἔνθ' ἄν.

άνοιχτοπρόσωπος ἐπίθ. Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοικτός καὶ τοῦ οὐσ. πρόσωπο. Εἰλικρινής. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνοικτόκαρδος **B 1**.

άνοιχτός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀν-νοικτός Κύπρ. ἀν'χτός βόρ. ἰδιώμ. ἀνοικτὸ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Ὁφ.) ἀνοικτὸ Τσακων. ἀνοικτὸ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀνεχτός Πόντ. (Οἶν.) ἀν-νεχτός Μεγίστ. ἀνοικτὸ Ἀπουλ. (Μαρτίν. κ.ά.) Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀνοικτὸ Ἀπουλ. (Σολέτ.) ἄνοικτός Νίσυρ. ἄνοικτὸ Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀνοικτός. Ὁ τύπ. ἀνεχτός ἐξ ἀποκαταστάσεως τῆς προθ. ἀν-ἀνε. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 27. Ὁ τύπ. ἀνοικτὸ ἐκ τοῦ ἀνοικτός δι' ἐπίδρασιν τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκ τοῦ Λατινικοῦ *et* προήλθε *et*.

A) Κυριολ. **1)** Ὁ μὴ κεκλεισμένος, ἀνοικτός κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Σολέτ. κ.ά.) Καλαβ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ἀνοικτὸ βιβλίον - γράμμα - μαγαζὶ - παράθυρο - σπίτι - τριαντάφυλλο. Πόρτα ἀνοικτή. Ἀνοικτὸς ἀγκάλες. Ἀνοικτὰ μάτια. Κοιμᾶται μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Τὸ κεφάλι του εἶν' ἀνοικτὸ (σπασμένο) κοιν. Ἀνοικτὸς καπνὸς (ὁ ἐκ λαθρεμπορίου καπνὸς ὅστις δὲν πωλεῖται εἰς κυτία) ἐνιαχ. || Φρ. Ἐμείνα μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα (ἐμβρόντητος). Ὅσο ἔχω τὰ μάτια μ' ἀνοικτὰ (ἐν ὁσφ ζῶ). Παίζω μ' ἀνοικτὰ χαρτιά (λέγω τὰς σκέψεις μου ἀνευ περιστροφῶν, ἀπροκαλύπτως). Ἐχει τὰ χέρια ἀνοικτὰ (ἐπὶ σπατάλου). Ἐχει ἀνοικτὴ καρδιά (ἐπὶ εἰλικρινοῦς καὶ εὐπροσηγόρου). Ἀνοικτὸ σπίτι (φιλόξενον) κοιν. || Ποίημ.

Λίγα μάτια, λίγα στόματα | θὰ σὰς μείνουν ἀνοικτὰ
γὰ νὰ κλάψετε τὰ σώματα | ποῦ θεὰ βρῇ ἢ συμφορὰ

ΔΣολωμ. 8. Ἀντίθ. ἀν-ἀνοικτός **1**, κλειστός. **β)** Ἀνεπούλωτος σύνηθ.: Πληγὴ ἀνοικτή. **γ)** Ὁ μὴ κεκαλυμμένος, ἀκάλυπτος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀνοικτὸ μνήμα. Ἀνοικτὸς λάκκος σύνηθ. Ἡ μαερεία ἀνοικτὸ ἔν', ὁκέπασο τὸ χαλκοπούλλ' (μαερεία = φαγητόν, χαλκοπούλλ' = μικρὰ χαλκίνη χύτρα) Ὁφ. Ἐκοιμέθα ἀνοικτὸς κ' ἐπάγωσα Χαλδ. || Ποίημ.

Ἀγάλη ἀγάλη ἀκλούθα με, | πατέρα, μὴ βαρέσης,
εἶναι τὰ μνήματ' ἀνοικτά, | βάστα με μὴ μοῦ πέσης

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,84. Συνών. ξέσκεπος, ξεσκεπαστος. **δ)** Κενός, ἀσυμπλήρωτος σύνηθ.: Δὲν ὑπάρχει θέσις ἀνοικτή. **2)** Ὁ ἐστερημένος ἐμποδίων, ἐλεύθερος πρὸς διάβασιν, ἐπὶ ὁδοῦ καὶ διόδου κοιν.: Φρ. Ὁ δρόμος εἶναι ἀνοικτός κὶ ὅπου θέλεις πῆγαινε! (πρὸς τὸν ἀπειλοῦντα ὅτι θὰ προβῇ εἰς καταγγελίαν) κοιν. Ὁ δρόμος εἶν' ἀνοικτός 'ς αὐτὴ τὴ δουλειὰ Ἀθῆν. || Ἄσμ.

Νὰ βρῇς τοῖς στράτες ἀνοικτὸς καὶ τὰ θερὰ κλεισμένα. Λεξ. Δημητρ. **3)** Ὁ ἔχων εὐρὺ ἄνοιγμα, ἐπὶ ἐνδυμάτων σύνηθ.: Τὸ γελέκο εἶναι πολὺ ἀνοικτὸ 'ς τὸ στήθος. **4)** Ὁ μὴ περιορισμένος τὴν θέαν, ὁ ἔχων εὐρὺν ὁρίζοντα ἢ εὐρὺς σύνηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. κ.ά.): Ἀνοικτὸς κάμπος. Ἀνοικτὴ θάλασσα. Ἀνοικτὸ μέρος - πέλαγος - χωριό. Βγαίνω ἢ πηγαίνω 'ς τ' ἀνοικτὰ (ἐνν. νερὰ τῆς θαλάσσης) κοιν. || Φρ. Ἀπόμεινα 'ς τ' ἀνοικτὰ (εὐρέσθην ἐν ἀμνηχανίᾳ) ἐνιαχ. Δὲ δὰ βγάινει 'ς τὰ ἀνοικτὰ (ἐπὶ ἀνικάνου. Συνών. φρ. δὲν τὰ βγάινει πέρα) Κρήτ. || Παροιμ. φρ. Ὁ ἀνοικτὸ δόπο γεννήθηκα (ἐκ φύσεως οὐδὲν δύναμαι νὰ κρύπτω, ἀλλὰ μετὰ παρησίας λέγω

πάντοτε τὴν ἀλήθειαν) Κρήτ. Συνών. ἀνοικτόκαρδος **A 2**.

5) Ὁ μὴ διπλωμένος, ἀναπεπταμένος κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ.): Καράβι μ' ἀνοικτὰ παννὰ κοιν. Ἀνοικτὸ παννὶ (τὸ μὴ διπλωμένον) Ὁφ. Συνών. ἀδίπλωτος **1**, ἀντίθ. διπλωμένος (ἰδ. διπλώνω). **6)** Ὁ διὰ μεγάλου ἀνοίγματος τῶν σκελῶν γινόμενος, ἐπὶ βηματισμοῦ Πελοπν. (Ὀλυμπ.): Ἐχουν ἀνοικτὴ περπατήσᾳ τ' ἄλογα.

7) Ὡς οὐσ., εἶδος χοροῦ, καθ' ὃν οἱ χορευταὶ ἀπομακρύνονται ὀλίγον ἀλλήλων Ἰων. (Κρήν.) Χίος.

B) Μεταφ. **1)** Ἐλεύθερος Πελοπν. (Γλανιτζ.) — Λεξ. Βλαστ. 490: Ἀνοικτὴ ὥρα (ἡ ὥρα καθ' ἣν τὰ δαιμόνια κυκλοφοροῦν ἐλευθέρως) Λεξ. Βλαστ. 480. **2)** Ἀστατος, ἐπὶ καιροῦ Σαμοθρ.: Ἀν'χτός γένι ἢ κιὸς σήμα, ἀπὸν βαδοῦ δοῦν παῖζ' (γένι = εἶναι).

3) Εἰλικρινής Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Τραπ.) κ.ά. — Λεξ. Αἰν. Βλαστ.: Τ' ἐμὸν ὁ λόγος ἀνοικτὸν ἐν Τραπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνοικτόκαρδος **B 1**.

4) Σπάταλος, ἄσματος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Κρήτ. Πόντ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Εἶναι πολὺ ἀν'χτός Ζαγόρ.

Χαμοῦν' ἀν'χτός αὐτὸς κὶ θὰ πάη χαμηλὸν (χαμοῦν' = χάμω εἶναι = περίπου εἶναι) Αἰτωλ. Συνών. ἀδειοπούγγης **1**, ἀδειοχέρης, ἀνοικτοχέρης **2**, ἀπλοχέρης, ἄσματος, σκορπαλευρᾶς, σκορποχέρης, χουβαρδᾶς, ἀντίθ. ἀκριβάνθρωπος, ἀκριβατσίγγανος, ἀκριβοκαμένος, ἀκριβοκόπος, ἀκριβός **A 1 β**, ἀκριβοσκοτούλλης, ἀκριβοιζάντζαλος, ἀκριβοχέρης, σφιχτός, σφιχτοχέρης, τσιγκούνης, φιλάργυρος. **5)** Αἰσχρολόγος Χίος: Παραπολὺ ἀνοικτὸς ἔγινες, δὲν ντρέπεσαι λιγάκι!

6) Ἀναιδής Θράκ. (Ἀδριανούπ.) **7)** Ὁ ἐλευθερίων ἡθῶν, ἐπὶ γυναικὸς Θήρ. Κρήτ. Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.) Προπ. (Πάνοριμ.): Ἀν-νεχτὴ κόρη Μεγίστ. Πβ. ἀνοικτούτσικος **1**.

8) Ὁ ἔχων ταχὺν ρυθμόν, ἐπὶ ἄσματος Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀν'χτὸ τραγούδ'. Παῖξι τοῦ ἰδίου, ἀλλὰ ἀν'χτὸ νὰ τοῦ βαρέης. **9)** Ὁ ἔχων οὐχὶ ζωηρὸν χρῶμα κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀνοικτὸ κόκκινο - μαῦρο - πράσινο.

Φορεῖ ἀνοικτὰ (ἐνν. ἐνδύματα) κοιν. Ἀνοικτὸ γουναρικό Ἀθῆν. Ἀντίθ. βαθύς. Πβ. ἀνοικτούτσικος **2**.

10) Ὁ μὴ ἐξοφλούμενος μέχρις ἀνωτάτου τινὸς ὁρίου, ἐπὶ λογαριασμοῦ (ἐκ τοῦ Γαλλ. *compte ouvert*) λόγ. κοιν.: Ἀνοικτὸς λογαριασμός. || Φρ. Ἐχομε ἀνοικτὸ λογαριασμό! (ἔχομε νὰ κανονίσωμεν ἀτομικὰς ὑποθέσεις. Ἡ φρ. λέγεται ὡς ἀπειλή). **11)** Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτελέσῃ ἀνεπιλημμένας χρηματικὰς ὑποχρεώσεις λόγ. κοιν.: Ἐμείνα ἢ βρέθηκα ἀνοικτός. Εἶναι πολὺ ἀνοικτός.

άνοικτόστομος ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοικτός καὶ τοῦ οὐσ. στόμα.

I) Φλύαρος Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) **II)** Ἡλίθιος Πελοπν. (Καλάβρυτ.).

άνοιχτοσύνη ἢ, Θράκ. (Μυριόφ. κ.ά.) — Λεξ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 359 Δημητρ. ἀνοιχτοσύνη Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀνοιχτοσύνη ἈΡουμेल. (Φιλιπούπ.) ἀν'χτοσύνη Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀν'χτοσύνη Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) ἀνοιχτοσύνη Πόντ. (Χαλδ.) ἀν-νοιχτοσύνη Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοικτός.

1) Ἀναπεπταμένος τόπος, χῶρος ἔχων εὐρὺν ὁρίζοντα ἈΡουμेल. (Φιλιπούπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Μυριόφ. Σαρεκκλ. κ.ά.) Πόντ. (Χαλδ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) κ.ά.: Σὰ θέλεις, πάμε σὲ μὴ ἀνοιχτοσύνη νὰ σοῦ δείξω ποιὸς εἶσαι! (ἀπειλή) Θράκ. Ἐδῶ εἶναι ἀνοιχτοσύνη, ἐλάτε νὰ καθίσωμε Μυριόφ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνοίξις **2**. **2)** Οὐρανὸς καθαρὸς, ἀνέφελος Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) Πόντ. (Χαλδ.) — Λεξ.

Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ.: Σήμερα ο καιρός είναι άνοιχτοσύνη Θράκ. Συνών. αἰθρία 1. 3) Ὑπερβολική ἐλευθεριότης, ζωηρότης, συνήθως ἐπὶ γυναικὸς Κύπρ. Προπ. (Ἀρτάκ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἔδει πολ-λὴν ἀν-νοιχτοσύνην τοῦτ' ἢ κωπέλ-λα 'πάνω της Κύπρ.

άνοιχτοτρύπι τό, ἀμάρτ. ἀν'χτιουτρύπ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνοιχτοτρύπης <άνοιχτῆς καὶ τρύπα κατ'ἀντίστροφον σύνθεσιν ἀντὶ τρυπανοίχτης.

Τρύπανον σιδηροῦν διὰ τοῦ ὁποίου ἀνοίγονται ὅπαι εἰς σίδηρον.

άνοιχτούτσικος ἐπίθ. σύνηθ. ἀνοιχτούτσ'κος Προπ. (Πάνορμ.) ἀν'χτούσ'κους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιχτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούτσικος.

1) Ὁ ἐλευθεριάζων πως, κυρίως ἐπὶ γυναικὸς σύνηθ. Ἀνοιχτούτσικες κουβέντες. Ἀνοιχτούτσικα λόγια σύνηθ.: Αὐτὴ μοῦ φαίνεται ἀνοιχτούτσ'κ' λίγο Πάνορμ. Πβ. ἀνοιχτός Β7. 2) Ὁ ἔχων χρῶμα ὀλίγον τι ἀνοικτὸν ἐνιαχ. Πβ. ἀνοιχτός Β9.

άνοιχτοφρύδης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀν'χτουφρύδ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιχτός καὶ τοῦ οὐσ. φρύδι.

Ὁ ἔχων τὰς ὀφρὺς ἀπεχούσας ἀλλήλων.

άνοιχτοχάρτιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀνοιχτοχάρτ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνοιχτῆς καὶ χαρτί.

Τὸ βιβλίον τοῦ μάντεως, τοῦ ἀνοιχτῆ, διὰ τοῦ ὁποίου προφητεύει.

άνοιχτοχέρης ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀν'χτουχέρ'ς βόρ. ἰδιώμ. ἀνοιχτοδέρις Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀνοιχτέρης Μύκ. ἀνοιχτόχερος Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἀνοιχτόδερος Πόντ. (Χαλδ.) Θηλ. ἀνοιχτοχέρισσα ἐνιαχ. ἀνοιχτοδέρινα Πόντ. (Κερασ.) ἀνοιχτοχεροῦ Μῆλ. Πελοπ. (Μαν.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιχτός καὶ τοῦ οὐσ. χέρι. Ὁ τύπ. ἀνοιχτέρης δι' ἀνομ. Ἰδ. KDieterich. Südl. Sporaden 72.

1) Ὁ μὴ φιλάργυρος, ἐλευθέριος, γενναιοδωρός κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ἀνοιχτοχέρης ἄνθρωπος. Εἶναι ἀνοιχτοχέρα, δὲν τσιγκουνεύεται κοιν. Συνών. ἀπλοχέρης, γαλαντόμος, χουβαρδάς, ἀντίθ. παραδόπιστος, σπαγγορραμμένος, σφιχτός, σφιχτοχέρης, τσιγκούνης. 2) Σπάταλος, ἄσωτος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Εἶναι ἀνοιχτοχέρης καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχει ποτέ του λεφτὰ σύνηθ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνοιχτός Β4.

άνοιχτοχερζιά ἡ, (Ἑβδομαδ. Τύπ. 28 Ἰουλίου 1934) ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 253.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιχτοχέρης.

Γενναιοδωρία, ἐλευθεριότης ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Μέσα 'ςτὴν πλάσι ποῦ εἶμαι ἐγὼ νὰ ρίξης τῆς ἀλήθειας τὸ ἀλάτι μὲ ἀνοιχτοχερζιά.

ΠΒλαστός ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀπλοχερζιά, χουβαρδοσύνη, ἀντίθ. τσιγκουνζιά.

άνοιχτοχεροῦσα ἐπίθ. θηλ. Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιχτοχέρης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 193.

Ἡ μὴ φιλάργυρος, σπάταλος.

άνοιχτόχρωμος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοιχτός καὶ τοῦ οὐσ. χρῶμα.

Ὁ ἔχων οὐχὶ ζωηρὸν χρωματισμόν. ἀνοικτόχρους σύνηθ.: Ἀνοιχτόχρωμο ὕφασμα - φόρεμα σύνηθ. Ἀνοιχτόχρωμες βαφές Λεξ. Δημητρ.

άνοιχτωμάδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνοιχτουμάδα Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνοιχτωμός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I).

Εὐφυΐα: Εἶδιν τοῦ πιδιοῦ τὴν ἀνοιχτουμάδα κ' ἤρτιν κ' ἡδουκέν του διπλὸν μπουκάματον (ἐκ παραμυθ). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνοιχτομματιά.

άνοιωθα ἐπίρρ. Πελοπ. (Γλανιτζ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνωιωθος.

Ἀσυνειδήτως: Ἐφραζε ἄνωιωθά του, μηχανικά, ξέχασε καὶ τὸ φίδι καὶ τὸ φαεῖ (ἐκ διηγ. ἐφραζε = κατεσκεύαζε φράκτας).

άνοιωθιά ἡ, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνωιωθος.

Ἀδεξιότης, ἀνεπιτηδεσιότης: Ἐχει ἄνωιωθιά αὐτός. || Φρ. Εἶναι ἄνωιωθιά φορτωμένος. Συνών. ἀνωιωσιτιά.

άνοιωθος ἐπίθ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. Ὀλυμπ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. νοιώθω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ.

Ὁ μὴ νοῶν ἐνθ' ἀν.: Εἶναι ἄνωιωθο ἀκόμα (ἐνν. τὸ παιδάκι) Ὀλυμπ.

***άνοιωστα** ἐπίρρ. ἄνωιωτα Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνωιωστος.

Χωρὶς νὰ γίνῃ τις ἀντιληπτός, ἀθορύβως, συνήθως ἐπαναλαμβανόμενον δις χάριν ἐμφάσεως: Ἐκαμες ἄνωιωτα ἄνωιωτα τὴ δ'λειά σου χωρὶς νὰ σὲ πάρῃ κἀνείς μερῶδιά. Πῆε ἄνωιωτα ἄνωιωτα τσαὶ δὲν ἔπε σὲ κἀνένα τίβοτα (ἔπε = εἶπε).

***άνοιωσιτιά** ἡ, ἀνωιωτιά Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνωιωστος. Πβ. ἀδύνατος - ἀδυνατία κ. ἀ.

Ἀνωιωθιά, ὁ ἰδ.

άνοιωστος ἐπίθ. Μῆλ. Σίφν. — Λεξ. Δημητρ. ἄνωιωστος Ἡπ. Θράκ. (Γέν. Μυριόφ. Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Μύκ. Νάξ. (Φιλότ. κ. ἀ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Σέριφ. ἄνωιουντος Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. κ. ἀ.) ἀνένοιωστος Νάξ. Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νοιώστος <νοιώθω.

1) Παθ. ὁ μὴ γινόμενος ἀντιληπτός, νοητός Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μῆλ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Ἐβγήκα ἄνωιωστος Μῆλ. Μπῆκ' ἄνωιωτος Σαρεκκλ. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ νοῶν, ὁ μὴ ἀντιλαμβανόμενος Μύκ. Νάξ. (Φιλότ. κ. ἀ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Παιδί ἄνωιωτο Φιλότ. || Φρ. Ἀνωιωτα ψωμιά (τὰ οἶονεὶ μήπω αἰσθανθέντα τὴν ἐνέργειαν τῆς πυρᾶς, τὰ ὦμά ἐτι. Πβ. συνών. φρ. δὲν τὸ ἐννοίωσαν ἀκόμη τὰ ψωμιά) Νάξ. Ἀνωιωτα ροῦχα ἢ ἄνωιωτη μπουγάδα (λέγεται ἢ φράσις, ὅταν ἡ διήθησις τῆς στάκτης δὲν εἶναι τελεία) αὐτόθ. Συνών. ἀγροίκητος Β1. β) Ὁ μὴ αἰσθανόμενος, ὁ ἐν ἀναισθησίᾳ διατελὼν, μάλιστα ἐπὶ κοιμωμένου ἢ ἀσθενοῦς Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Γέν. Μυριόφ. κ. ἀ.) Μῆλ. Μύκ. Νάξ. Πάρ. (Λεῦκ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Σέριφ Σίφν. κ. ἀ.: Κοιμᾶται ἄνωιωτος, ἀγροίχ'τος Ἀρτάκ. Ἀνωιωτος κι ἀγροίχ'τος ἔπεσε αὐτόθ. Καθὼς τό'πιεν ὁ βασιλέας ἡπαράδωκεν ἀνένοιωστος (τό'πιεν ἐνν. τὸ ναρκωτικόν) Νάξ. Εἶναι ἄνωιωστος ἀπὸ τὴν κάρμα (πυρετόν) Μῆλ.

